

Kaarel Kivi ja Klaara Kivi

AJAKIRJANIKU SURM

Autorid: Kaarel Kivi ja Klaara Kivi
Kaanefoto: Indrek Ahun
Kaanekujundus: Argo Sieger

© Autorid, Pandekt OÜ, 2010
Merivälja tee 5-E206, Tallinn 11911
ISBN 978-9985-99??-?-?

Päev algas tavapäraselt.

Nagu ikka tõusis esimesena Diana. Kuni ta tegi joogat, luges Kalev voodis raamatut, siin nende harjumused ei kattunud, Dianale ei meeldinud lugeda lamades, Kalev aga jumaldas seda, eriti kõrgelt hindas mees hommikust pooltundi kauniskirjanduse seltsis, küllap oli see talle omamoodi aju-gümnaastika eest.

Lõpetanud võimlemise, läks Diana vannituppa, loovutades vaibale laotatud teki abikaasale, ja kuni ta pesi, riietus, suges ja kõige lõpuks kattis lauda hommikusöögi jaoks, ei turgutanud mees enam neuroneid, vaid muskleid, või kui neuroneid, siis teisi, närvirakkudel on ju nagu inimestelgi igapähe oma “elukutse”.

Lõpetanud jooga ja loputanud silmi, keetis Kalev kohvi, käis all trepikojas postkasti vaatamas, tuli tagasi terve sületäie saagiga, millest lõviosa moodustasid kõikvõimalikud kataloogid, bukletid ja muu reklaam, ning abikaasad istusid lauda. Diana, nagu ikka, sõi aeglasemalt, ja kuni ta hävitas võimalibu ning kohupiima, avas Kalev juba lehe.

“Ennäe!” hüüatas mees peaaegu kohe. “Kas tead, kes on tapetud?”

“Ei tea,” vastas Diana, kohvitassi käest pannes.
“Kes siis?”

“Hans Oja.”

“Kas too hirmus ajakirjanik?”

“Justament.”

“Vaat see on lugu! Huvitav, kas keegi ohvritest tegi talle otsa peale?” hüüatas Diana.

Hans Oja oli tuntud persoon. Tõsi, tema vaikselt, kuid vankumatul kuulsusel polnud küljes kuigi hea maik: Oja spetsialiseerus skandaalidele ja mitut sorti paljastustele. Midagi väga tavatut selles esmapilgul polnud, kes ajakirjanikest ei jahiks taga sensatsiooni, kuid Oja kirjutas iseloomustas muudest üks oluline joon, talle pakkus ülimat mõnu kallata ohvritele kaela ämbrite kaupa soppa, poetades artiklisse lisaks faktidele alati midagi vastikut: mõne kahemõttelise fraasi, rämpase vihje või lausa väljamõeldise. Niisiis, mõtles Diana, pole midagi ime likku, et see mees lõpuks oma otsa leidis. Oja ei piirdunud sellega, et rikkus ära teise karjääri, ta ronis ka eraellu ja trampis seal ringi poriste saabas- tega. Või vastupidi, rikkus algul ära eraelu, millele järgnes karjääri luhtumine (juhtub ka nii). Kuni ükskord keegi...

Kuid Kalev lükkas abikaasa oletused ümber.

“Kujuta ette,” lausus ta lehte pöörates, “nad arvavad, et see polnudki kättemaks, vaid labane olmemõrv.”

Diana ühmatas skeptiliselt.

“Politsei kahtlustab tema naist,” seletas Kalev.

“Mis põhjusel?”

“Nende tähelepanu köitis tapmisviis.”

Siinkohal Kalev muidugi vakatas, ja Diana küsis kärsitult:

“Kuidas ta siis tapeti?”

“Põrutati panniga vastu pead,” teatas Kalev.

“Panniga? Kas panniga on võimalik inimest surnuks lüüa?”

“Oleneb pannist. Tefloonpanniga vaevalt, kuid vanamoodsa malmpanniga küll ja veel.”

“Tähendab, talle virutati malmpanniga?”

“Justkui jah.”

“Siis muidugi...”

Diana vaimusilma ette kerkis malmpann, korra ta oli tahtnud endalegi sellise osta, kuid kätte võtnud, taipas, et nõrga naisterahva jaoks on see ülemäära raske. Ehkki tapariist ei pidanudki tingimata olema malmist, ka niisuguse paksu põhjaga teraspanni abil, mille omal ajal oli ostnud ämm ja mida nüüd kasutas Diana, võis vabalt surnuks lüüa isegi elevandi, inimesest rääkimata.

“Pann oli rasvane,” pajatas Kalev edasi, “taldrikult aga leiti härjasilmade jäänuseid. Oja oli ilmselt mune praadinud ja einetas parajasti, kui nad tülli läksid.”

“Aga naine? Kas tema ei söönud?” küsis Diana.

“Vist mitte. Laual oli üks taldrik. Ja veel viinapudel ning pits. Samuti üks.”

“Äkki ta oligi üksi? Miks siis naist kahtlustada?”

“Kui sa lubad mul artikli lõpuni lugeda, ehk mul õnnestub rahuldada sinu uudishimu,” ütles Kalev ja toppis nina lehte.

Diana jõi tassi tühjaks, valas endale veel kohvi ja jäi ootama.

“Lugu näeb välja nii,” kuulutas Kalev, lõpuni jõudnud. “Ojadel oli kaks kodu. Täpsemalt, algul oli neil korter Narva maanteel. Aga nüüd nad ehitasid endale lisaks maja.”

“Kas ajakirjanikud teenivad nii hästi?” pomises Diana.

“Minagi esitasin endale sama küsimuse,” nõustus Kalev. “Kuid lehest sellele vastust muidugi ei leia... Lühidalt, nad viibisid kolimisseisundis. Ehkki pole päris selge, kas nad kavatsesid üldse korterit maha müüa, või isegi välja üürida. Artikli autor seda igitahes välja selgitada ei suutnud... Olgu, pole tähtis. Kuna korter asus kesklinnas, lippas härra Oja sageli keset tööpäeva sinna pruukosti võtma ja tööd te-

gema. Ilmselt oli see nii ka eile. Mõrv leidis aset päeval, kaheteistkümne ja kolme vahel, täpsem aeg selgub pärast lahkamist. Kella kahe paiku nägi üks nende esimese korruse naaber, kuidas Oja naine väljus majast. Ta paistis olevat erutatud – naine loomulikult, mitte naaber. Kas nüüd taipad, miks nad teda kahtlustavad?”

“Mida naine ise räägib?” uuris Diana.

“Väidab, et kui tema lahkus, oli meheraas elu ja tervise juures.”

“Ja miks ta erutatud oli?”

“Nad olevat tülli läinud. Naine tahtis võtta auto, et toimetada uude elupaika mingit kila-kola, Oja aga ei lubanud, ütles, et tal on omal masinat tarvis. Tal olevat tähtis asi ajada. Siis naine löigi ukse pauguga kinni ja lahkus.”

“Koos asjadega?” päris Diana.

“Ei, ilma.”

“Ta oleks võinud takso tellida,” nentis Diana etteheitvalt.

Kalev ühmatas lõbusalt.

“See proua Oja on üks paras pipar!”

“Kui nii, siis muidugi. Aga kui panni käepidemel on tema sõrmejäljed... Või kellegi teise omad... Mingid sõrmejäljed leitakse kindlasti, pann oli ju rasvane. Siis ongi kõik selge.”

“Sõrmejälgi paraku ei leitud. Üks visa reporter uuris selle välja. Käepide oli puhtaks pühitud.”

“Ah vaat mis! Kes üldse laiba avastas?”

“Korrusenaaber. Teised poleks saanudki, neil on majas lift, jala keegi trepist üles-alla ei käi, või kui, siis madalamal tasemel, aga Ojad elasid neljandal korrusel. Naaber tuli töölt ja nägi, et vastaskorteri uks on praakil. Noh, praakil, siis praakil, mõtles ta ega võtnud midagi ette. Aga kui ta poole tunni pärast siirdus prügiämbrit välja viima, märkas ta, et uks on edasi samas asendis. Käis õues ära, tuli tagasi, uksest möödudes kuulis, et telefon heliseb ja heliseb, aga toru keegi ei võta. Seisatas, hõikas Hansu, siis Hansu naist – vaikus. Piilus läbi prao sisse. Laip lebas köögis. Otse välisukse vastas, seal on niisuguse planeeringuga korterid, esik, ja pärast seda kohe köök. Kõik nagu peo peal.”

Kalev nägi, et Diana kavatses esitada järgmise küsimuse, ja ennetas naist.

“See on kõik, mis minu meelest artiklis tähelepanu väärnis. Kui tahad, loe ise läbi. Mul on aeg tööle hakata.”

Mees valas endale kohvi, võttis tassi näppu ja lahkus, Diana aga lehitses läbi lehe, milles tõesti rohkem midagi polnud, vähemalt mitte roima osas, ja hakkas lauda koristama.

Kui nõud olid pestud, tuli ta tagasi tuppa ja astus akna alla. Midagi meeliköitvat väljas tegelikult polnud, aprilli algus, puudel ei pungakübetki, taevast tilkus vähehaaval vedelikku, kas sulasid jääpurikad või sadas uduvihma, oli raske aru saada, igatahes oli kõik sombune ja hall. Oh, küll nüüd oleks tore sõita kuhugi, kus on juba soe, näiteks Rhodosele, tõsi, seal puhub alati tuul, ja kaugele jääb teine kah... Kaugele millest? Pariisist? Miskipärast meenus Dianale Haussmanni bulvar, kus nad Kaleviga hulk aega otsisid maja, kus oli elanud Proust, lõpuks leidsidki, ja meheraas teatas, et vaat siia koliks ta suurima heameelega elama. Unistaja!

Diana kuulatas, Kalev istus juba arvuti taga ja trükkis ümber eile kirjutatud peatükki. Dianal endal polnud midagi teha, kuu aega tagasi andis ta kirjastusele ära tõlke, mille kallal oli töötanud pool aastat, romaanihakatis osutus tänapäeva proosa kohta tavatult pikaks – andis ära, ja lõi nüüd lulli. Ehk peenemalt öeldes, tundis mõnu väljateenitud puhkusest. Tegelikult ta ootas, kuni ema hangib uue töö, mis polnud sugugi lihtne, sest inglise keele tõlke oli siginud nagu kirjusid koeri, või kui otsida originaalsem võrdlus, siis nagu rotte enne katku, nii et isegi Moskva kirjastuse palgal oleval mamma-kesel oli keeruline teda tööga varustada... Jah, aina mured, mured.

Lõunasöögi oli Diana valmis keetnud juba eile, toad olid enam-vähem korras... Mida teha, kas hakata tolmu pühkima? Dianale ei meeldinud see protseduur ja ta püüdis sellega alati venitada nii palju kui võimalik, seda enam, et visuaalselt ei torganud tolmu kuigivõrd silma ja näpuga mööda kummutit või raamatukappi kah keegi justkui vedada ei kavatsenud. Muid koduseid toimetusi pähe ei torganud, niisiis võis rahuliku südamega hakata lugema ilukirjandust. Diana võttiski riulilt tihedast köitereast poolmasinlikult välja Prousti “Swanni suunas” ja seadis end sisse diivanil, kuid lugenud vaevalt paarkümmend lehekülge, pani raamatu käest ja avas uuesti ajalehe. Huvitav, kust meheraas võttis, et Oja naine on “paras pipar”?

Tähelepanelikult artikli veel korra läbi lugenud, ei leidnud Diana sellele küsimusele ometi vastust. Mehe käest pärima ta siiski ei läinud, polnud mõtet, isegi, kui Kalev oleks tõstnud pilgu klaviatuurilt, poleks ta oma kangelasi ikkagi hüljanud, oleks üksnes Dianale kibeda etteheitega otsa vaadanud. Nii otsustaski Diana, et küllap on mees seda kusagilt kuulnud, midagi imekspandavat selles polnud, Tallinn oli väike linn, siin tundsid kõik üksteist. Isegi Moskvas teadsid paljud inimesed paljude teiste inimeste kohta paljusid asju, Tallinnas aga olid kõik saladused avalikud. Diana murdis ajalehe kokku ja